పిసరంత గుండె

శైలేంద్ర

దీపావళి కథల పోటీలో రు.600 బహుమతి పొందిన కథ

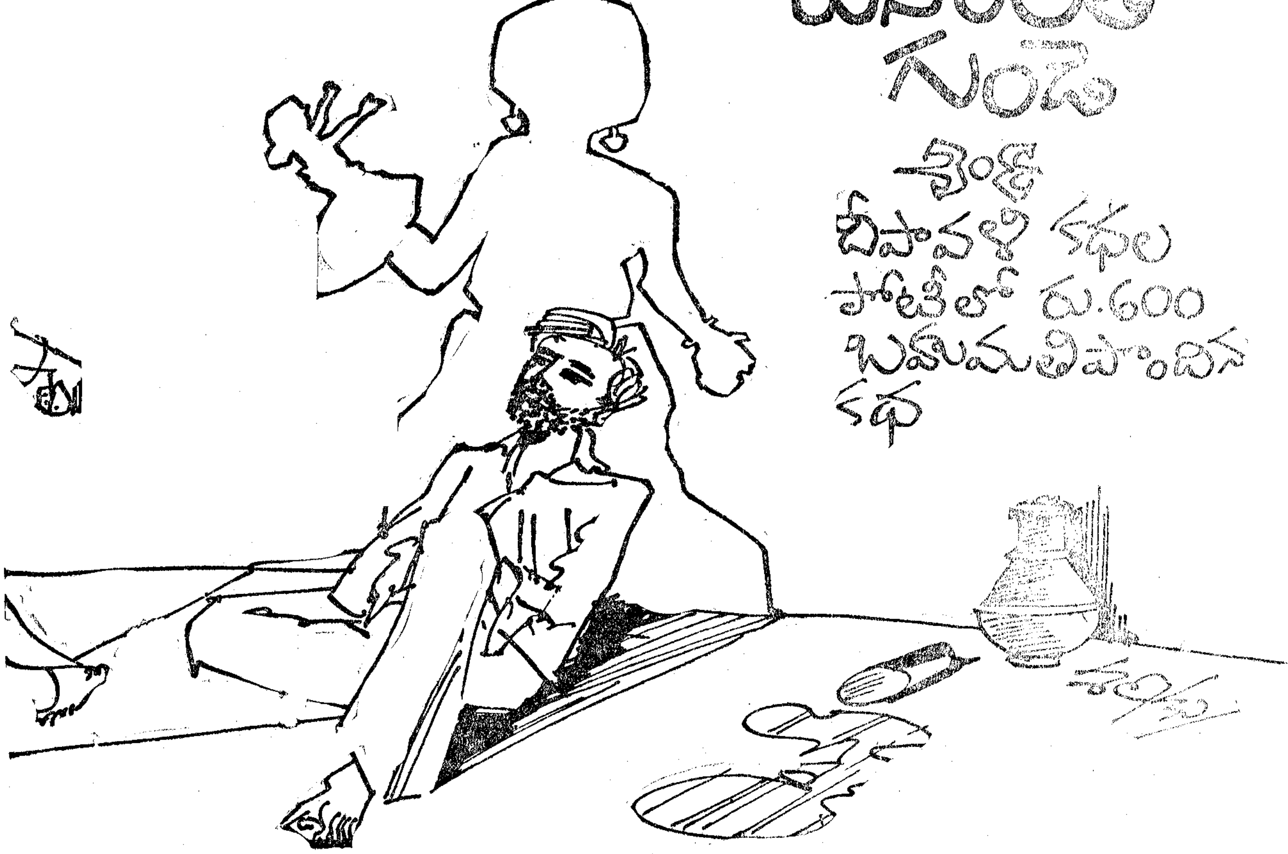

"అంకు లంకుల్... ఈ బొమ్మ చూసేవా... ఎంతబావుందో..." కళ్లనిండా అంతులేని ఆనందం నింపుకుని, బొమ్మని గుండెలకు హత్తుకుని వచ్చిన పాప శంకరం ఆలోచనల్ని చెదరగొట్టింది.

"ఊఁ బావుంది పాపా, ఎక్కడిదీ?" ఆలోచనలు తేలి గాల్లో కలిసిపోయినా, అవి తెచ్చిన విషాదం ఉండ చుట్టుకుని గొంతులో అడ్డంపడడంతో మాట కూడా బరువుగా వచ్చింది.

"మరేం మా డాడీ నిన్నసాయంత్రం ఎగ్జిబిషన్కి తీస్కెళ్ళేరు కదా? అక్కడకొన్నారంకుల్...." గడ గడా చెప్పుకుపోతోంది పాప.

"అవును పాపా ఈ బొమ్మ కూడా నీలా చక్కగావుంది" అని మాత్రం అన్నాడు. "బొమ్మ నీకెలా ఆనందాన్నిస్తుందో నువ్వు నాకలా ఆప్యాయత పంచిస్తున్నావమ్మా" అని లోలోన గొణుక్కున్నాడు.

"ఏవిటంకుల్ అంటున్నావు?"

"అబ్బే ఏంలేదు పాపా, జాగర్తగా దాచుకో" అన్నాడు ఉత్సాహం తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

"సరేనంకుల్, మమ్మీ పిలుస్తోంది వెళ్ళొస్తా," అంటూ చెంగు చెంగున వెళ్లిపోయింది పాప.

పాప వెళ్ళిన దిక్కే కాస్సేపలా చూస్తూ ఉండిపోయేడు శంకరం.

పాప!

గుండె[illegible] [illegible] తిప్పుతూ, టప్పు టప్పున రెండు [illegible] [illegible] గల నవ్వేస్తూ [illegible] చేస్తూ వుంటుంది 'అంకు అంకుల్' అని పిలుస్తూ. పాపేగాని తనకు దగ్గర కాకపోతే ఎప్పుడో తన జీవితం మరో మలుపు తిరిగేదేమో! మేస్టారన్నట్టు ఇది తన 'సెంటిమెంటా'?

"అదేంటి శంకరంగారూ! మా పాప వల్ల మీ జీవితం మలుపు తిరిగిందనుకుంటూ దాన్ని ముద్దు చేస్తున్నారే గాని... అది కేవలం మీ సెంటిమెంటండీ." అన్నారు మేస్టారొకరోజు.

"దానికి మీరు సెంటిమెంటని పేరు పెడితే పెట్టండి కాని మేస్టారూ... నా జీవి

లానా పాప తెచ్చిన మలుపు మాత్రం నిజం" అన్నాడు శంకరం

పాప వెళ్ళిపోయి పదినిమిషాలైనా అలానే చూస్తూ వుండి పోయిన శంకరం "పోస్ట్" అన్న కేకతో ఈ లోకంలోకి వచ్చేడు.

ఆత్రుతగా గుమ్మం దగ్గరకి వెళ్ళేడు. అది కేవలం తన ఆత్రుతేనని, కేవలం తన కోరికేనని శంకరానికి తెలుసు. దానికి తగ్గట్టుగానే ప్రక్క పోర్షన్ గుమ్మంలోనికి ఉత్తరం గిరాటువేసి వెళ్ళిపోతూన్న పోస్టుమేన్‌ని చూసి, తిరిగి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఎక్కడ నుండి రావాలి ఉత్తరం?

ఎవరు రాస్తారు?

అసలు ఎక్కడైనా ఎవరైనా ఎవరున్నారు గనుక మరెందుకు 'పోస్ట్' అన్న కేకకు తను అంతగా ఆకర్షింపబడతాడు?

విరక్తిగా నవ్వుకున్నాడు శంకరం.

మధ్యాహ్నం రెండయింది

పాప స్కూలుకివెళ్ళింది. ఇటు మేస్టార్రూ, అటు బాబాయిగారూ వాళ్ళ వాళ్ళ డ్యూటీలకు వెళ్ళేరు ఎదుటి పోర్షనులో మధ్య వయసు ఆడాళ్ళంతా కబుర్లకి చేరినట్టున్నారు పెద్ద వయసు వాళ్ళు ఎండ వేడికి ఓ కునుకు తీస్తున్నారు.

మరంచేత కాంపౌండంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

శంకరం గుండె కూడా నిశ్శబ్దంగానే కాదు భయంకరమైన నిశ్శబ్దంతో మూలుగుతోంది కడుపు ఆకలితో మాత్రమే కాదు దుర్భరమైన ఆకలి నొప్పితో వలుగుతోంది. మనసు ఆలోచనలతో కాదు .. వీటన్నటినీ అంతం చేసే అంతులేని ఆలోచనలతో కదిలి పోతోంది.

'కాంపౌండంతటికీ మగపురుగు తనొక్కడే. ఉద్యోగంలాంటి ఏ పురుష లక్షణమూ లేకుండా' పిచ్చిగా నవ్వుకున్నాడు శంకరం.

ఉద్యోగం లేకపోవడం ఎంతనేరం కింద చూస్తారీ మధ్యరకం కుటుంబీకులు! కనుబొమలు కిందికి దించి, కళ్ళు కుంచించి ఈ నేరస్థుడి గదివేపు చూసి మాటాడు కుంటున్నారు ఎదురింటి పోర్షనులోని ఆడవాళ్ళు.

మనస్సు చివుక్కుమంది శంకరానికి.

ఏంచేస్తాడు? బాధపడ్డం తప్ప...

ఆశ్చర్యమే!

ఉద్యోగం బాధలూ, ఉద్యోగం లేని బాధలూ, అప్పుల బాధలూ, అప్పులోళ్ల బాధలూ, తిండి బాధలూ, తిండిలేని బాధలూ, ఇంటి బాధలూ, ఒంటి బాధలూ ... ఇన్నీ అన్నీ కావుమరి. ఈతిబాధలన్నీ పడ్డాడు అన్ని బాధలు పడ్డ తర్వాత కూడా ఇంత చిన్న విషయానికి – ఇక్కడి ఆడవాళ్ళు ఉద్యోగం లేని తనని నేరస్థుడిలా చూస్తున్నారు అన్నంత చిన్న విషయానికే బాధపడే సున్నితమైన మనసు తన కుందంటే ఆశ్చర్యంకాదూ ...

పుట్టక ముందే తండ్రినీ, పుట్టేక తల్లినీ పోగొట్టుకున్నాడు. అనాథ నన్పించుకోకుండా ఓ శరణాలయాన్నే నాథుడిగా చేసుకున్నాడు. అక్కడ ఉన్నన్నాళ్ళూ ఇంత తిండీ, అంత లోకజ్ఞానమూ, మరంత మాత్రం తిండి పెట్టగల చదువూ ఇచ్చేడా నాథుడు!

దాంతో ఊరమీదపడి చెయ్యని పనులు లేవు, మానెయ్యని ఉద్యోగాలు లేవు

తెగిన గాలిపటం లాంటి తన బతుకూ, గాలికెగిరే ఎంగిలాకు లాంటి తన జీవితం ఎవ్వరికీ తెలియకుండా వుండాలని ... మారని ఇళ్ళు లేవు, చూడని ఊళ్ళు లేవు.

దొరికితే ఏ ఉద్యోగమో, కాకపోతే ఏ పనో, లేకపోతే ఏ కూలీయో చేసినపుడు చేతిలో నాలుగు డబ్బులాడితే కోరికలు తీర్చుకోవడమూ ... ఏదీ దొరక్క డబ్బుల్లేనపుడు కోరికలు అణచుకోవడమూ శంకరానికి తెలుసును అంతేకాని ఇన్నేళ్ల జీవితంలో అనుబంధాలూ, అనురాగాలూ, ఆప్యాయతలూ మొదలైన మాటలు శంకరానికేమాత్రం తెలియవు.

కడుపునిండిన పై వర్గపు మేధావులు సృష్టించిన రెండక్షరాలమాట ప్రేమ—దీన్ని సాహిత్యంలో ప్రవేశపెట్టి పూర్వకాలపు పురాణాల దగ్గర నుండీ నవీనకాలపు నవలల వరకూ పుంఖాను పుంఖాలుగా కథలు సృష్టించేరు వాటిని రాసేవారికీ తెలుసును, చదివేవారికీ తెలుసును – ప్రేమ కాదది కోరికని. అయినప్పటికీ మనకి తెలియకుండానే చిక్కుకున్న మిథ్యాలోకపు ప్రభావం వల్ల అది అబద్ధమని ఒప్పుకోము.

అయితే ప్రాక్టికల్ దృష్టి ఉన్నవాళ్లకెప్పుడూ ఈ రెండక్షరాల మాటా, దాని మీద సృష్టించబడ్డ కథలూ, సినిమాలూ మొదలైనవి ఏ చెరుపూ చేయలేదు.

జీవితంలో ఎన్ని ఢక్కామొక్కీలు తిన్నప్పటికీ, ఆ అనుభవాల వల్ల ఈ అనుబంధాలూ, అనురాగాల పేరిట పన్నే వలల బారిన పడకుండా ఎంత నిక్కచ్చిగా ఉన్నప్పటికీ కొన్ని కొన్ని స్పందనలనీ, అనుభూతులనీ కొట్టిపారేయడానికి వీల్లేదన్న సంగతి మేస్టారి పాపని చూసేక శంకరానికి బోధపడింది పసి పాపలు కరోడాలాంటి వాళ్ల మనసుల్లోకి కూడా అల్లరి కత్తులు దూసి ఆప్యాయతలు చిమ్మగలరని స్పష్టంగా తెలిసింది.

"అన్నం తినకుండా మంచినీళ్ళు తాగేస్తున్నారేం అంకుల్, ఉండు నా జాంకాయ ఇచ్చేస్తాను, తిన్నాక మంచినీళ్ళు తాగుదువు గానిలే." అంటూ సగంతిన్న జాంకాయ తన నోట పెట్టినప్పుడూ ...

"నీ బర్త్ డే ఎప్పుడంకుల్? తెలీదా, పోనీ, ఈ రోజు నా బర్త్ డే కదా నువ్వూ ఈ రోజే చేసుకో, అందరికీ నీ వంతుకూడా చాక్లెట్లు నేనే ఇచ్చేస్తాను" అని పిల్లలందరికీ రెండేసి చాక్లెట్లు పంచినపుడూ ...

"అంకు లంకుల్, మరి, మా మామయ్య లెటరాసేడంకుల్, మమ్మల్నందర్నీ హైదాబాద్ రమ్మనీ..." అని కళ్ళల్లో సంతోషం చక్రాలు తిరిగినపుడూ ...

"నిన్న నువ్వు కబుర్లు చెప్తూంటే వింటూ వుండిపోయాను కదంకుల్, మరేం హోంవర్కు చెయ్యడం మర్చిపోయేను, అందుకని మా టీచరివాళ కేన్తో కొట్టేరంకుల్" అనే కళ్లల్లో కన్నీటి సుడిగుండాలు తిరిగినపుడూ ...

శంకరం గుండెల్లో అతనికే తెలియని కదలికలూ, అతనికే వినిపించని చప్పుళ్ళూ అతన్ని జీవితం నుండి దూరం కాకుండా వుండనిచ్చేయి.

ఉద్యోగం పోయినపుడూ, పనిలేనపుడూ, ఖాళీ దొరకనపుడూ, ఆకలివేసినపుడూ, నిరాదరణ రుచి చూసినపుడూ, నిరాశ నిద్ర పుచ్చినపుడూ... ఎప్పటికప్పుడు జీవితం చాలిందనుకునే శంకరం పాప సాన్నిహిత్యంతో తన జీవితం పులకించిందనుకున్నాడు. మలుపు తిరిగిందనుకుని సంతోషించేడు.

కాని ఇప్పుడు మళ్ళీ ఎందుకో నిరాశ ఆవరిస్తోంది శంకరాన్ని... జీవితాన్ని కబళించేలా

నిరాశగా మాటాడినపుడు మేస్టార్రూ,

ఒక్కంటి బాబాయిగారూ... విందుకేవిటని అడిగితే వచ్చే సమాధానంగా చెప్తాడు.

విందుకో శంకరానికి తెలుసు. మరీ ఒత్తిడి చేస్తే...

"ఆప్యాయతలూ, అనుబంధాలూ అన్నం పెట్టవు. ఆత్మాభిమానాన్ని పెంచుతాయి గాని..." అని ఓ డైలాగు చెప్పగలడు గుంభనగా, గంభీరంగా. అంతేకాని... "నా కాలే కడుపుని ఎవరూ చల్లార్చగలరు? మ్యూన్సిపాలిటీ పంపు నీళ్ళు తప్ప," అని ఆక్రోశించ లేడు.

ఎప్పుడైనా అతని ఆకలిబాధ కంపుకొడితే, దానవ పసిగట్టి చేతనైన సాయం చేస్తారు వాళ్ళిద్దరూ. నిరాశ నీరు కార్చేస్తూ వుంటే తమ పలుకుబడి ఉపయోగించి ఉద్యోగమో సద్యోగమో ఇప్పించడానికి ప్రయత్నిస్తారు.

ఆ సాయం భోజన రూపంలో చేస్తే... అవురావురని ఆకలి తీర్చుకోక సగం చచ్చిపోయిన అతని ఆత్మాభిమానం కాంపౌండు లోని ఆడాళ్ళకి టిక్కులా కన్పించేది అతని ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నాల రూపంలో, చేస్తే చొరవా, చురుకుదనం చూపించక ముసుగు వేసుకున్న అతని మొగమాటం పొగరు మోత్తనంలా కన్పించేది.

స్పందనలనీ, ఆప్యాయతలనీ, ఆత్మాభిమానమనీ ఇదనీ అదనీ అతను పెంచుకున్న వన్నీ మధ్య రకం మనిషి తత్వమేగాని మరో హాటి కాదని శంకరం అర్థం చేసుకున్నాడు. ఈ గదిలోకి రాకముందు మొరటుగా, మొండిగా, బేఖాతరుగా ఒతికిన బతుకే నయ

పిసరంత గుండె

మనిపిస్తోంది. అయితే ఇప్పుడు వెనక్కి వెళ్ళ లేడు మరి ముందుకే వెళ్ళదలిస్తే...?

"పోస్ట్" అని కేకేస్తూ బాబాయి గారింటో కి ఓ ఉత్తరం విసిరేడు పోస్టుమేన్.

అప్పుడే సాయంకాలం డెలివరీ వచ్చేసింది! ఇప్పుడు కూడా తనకేం రాలేదు.— అను కున్నాడు శంకరం.

అవును ఏదీరాదు.

ఓ ఇంటర్వ్యూకార్డు... అబ్బే

ఓ అపాయింటుమెంటార్డరు... అబ్బోసి.

ఓ లవ్‌లెటర్... మొహం చూడు

ఓ ఉత్తరం... అంతోటి

అబ్బే .. తనకేం వస్తాయి?

"మమ్మీ... ఒచ్చేసా..." మేస్టారి పాప కాన్వెంటు నుండి వచ్చేసినట్టుంది.

ఆకలి మళ్ళీ మళ్ళీ నేనున్నానని గుర్తుకు తెస్తోంది

గత జీవితంలో ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఏ కూలిపని చేసైనా ఆకలి మంటని ఆర్పేవాడు శంకరం కాని ఇక్కడికి వచ్చేక కూలీనాలీ చేసే తత్వంపోయింది మధ్యతరగతి మెట్లెక్కేడు. మరంచేత మెహర్బానీలతో ఆకలికి ముసుగేయడం అలవాటైంది.

నీళ్ళు చిలకరించి ఆకలి మంటని తాత్కాలికంగా ఆరేడు.

"అంకుల్... ఏం చేస్తున్నారంకుల్..." ఇంట్లోకి వెళ్ళకుండా వాళ్ళ గుమ్మంలో నుంచునే గట్టిగా కేకేస్తోంది పాప.

"ఏం పాపా... విందుకూ...?" అంటూ కిటికీలోంచి చూస్తూ అడిగేడు శంకరం.

'ఇవాళ స్కూల్లో మాంఛి పాఠం చెప్పేరు..."

"ఏం పాఠం...?"

"అబ్బా... ఆశ... నేనిప్పుడు చెప్పనూ... రేపు— రేపొద్దున్నే రాసి చూపిస్తానూ..." అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది

ప్రతి విషయం తనకు చెప్పందే తృప్తి కలగదు కామోను పాపకి... అదిగో... మళ్ళీ ఆప్యాయత మనసుని లాగేస్తోంది.

ఆకలి కొరికేస్తోంది పేగుల్ని.

ఇవాళే ఆశలకి సమాధి కట్టేయాలి. ఆకలి మంటల్ని మంట కలిపేయాలి.

గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నాడు శంకరం.

కను చీకటి పడుతోంది చీకటి కళ్ళు తెరుస్తున్నట్టు అక్కడా అక్కడా ఒక్కటీ ఒకటీ వెల్తురు కిటికీలు మెరుస్తున్నాయి—

శంకరం చేసిన నిర్ణయం శంకరానిదే.

అంచేత తిరుగులేదు. అమలు వేయడం మానడం అతని చేతుల్లోనే వుంది. ఎవరో వస్తారనీ, ఏదో చేస్తారనీ, మరేదో జరుగుతుందని అతను నమ్మడు గాక నమ్మడు— జీవితం తెలుసును గనక.

వెల్తుర కిటికీల చీకట్లో కలుస్తున్నాయి.

శంకరం ఆకలీ, శంకరం బాధా, శంకరం జీవితం, శంకరం నిర్ణయం ఇవేవీ పట్టనట్టుగా నిదపోతోంది కాంపౌండంతా.

చక్రం తిరగడం ఎంతసేపు?

"నా బతుకు నేను బతుకుతున్నానయ్యా.. మీకేదో ఒరగ బెట్టడానికి నేను రావడం లేదు.." అన్నట్టుగా సూర్యుడు లేస్తున్నాడు.

బండెడు పుస్తకాలతో, ఇంటి దగ్గర కూడా బండెడు చాకిరీ చేస్తేగానీ పని ష్మెంటేమీ లేకుండా క్లాసులో అడుగు పెట్టగలదు కాన్వెంటు పాప. మరంచేత సూర్యుడితోనే లేచి శంకరం చేత హోంవర్కులోని తప్పులు దిద్దించుకుంటుంది.

"ఎ లెటర్ టు యూ అంకుల్..." అంటూ తలుపు తట్టింది పాప.

ఎక్కడి నుండీ తనకు ఉత్తరం వచ్చే అవకాశం లేదన్న సంగతి శంకరం తెలుసుకున్నాడు. అయితే పాప చెప్పిన లెటరు తన టీచరు ముందు రోజు చెప్పిన మాంఛి పాఠమని శంకరానికి తెలిసే అవకాశం లేదు.